

Can Mir

Rubí

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Camí de can Mir . 08191-RUBÍ
Emplaçament A mitja vessant d'un turó suau

Coordenades:

Latitud: 41.51779
Longitud: 2.00418
UTM Est (X): 416908
UTM Nord (Y): 4596718

Classificació

Número de fitxa 08184-40
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Popular
Segle XVII
Any 1658
Estat de conservació Regular
Protecció Legal
Observacions protecció: PECPAR - Fitxa núm. 16.6
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 14602DF1976N
Autoria de la fitxa Juana Maria Huéllamo - ARQUEOCIÈNCIA
Data de registre de la fitxa: dj., 12/10/2000 - 02:00

Descripció

Masia del tipus IV. Presenta elements curiosos com la inclinació dels murs o el fet de que per la part del darrera estigui, en part, soterrada, fet aquest que fa que alguns punts siguin atípics: la connexió amb els annexos, la reculada del mur mitjà paral·lel a la façana, etc.. A causa del seu nou ús ha sofert remodelacions, presentant elements estranys com el porxo de l'entrada. Els forjats són de bigues de fusta amb tauler de rajola. (PLA, s.d.). Sobre la finestra central s'endevina la data de 1658. Té edificacions auxiliars i, a baix, una bassa d'obra.

Observacions:

Els actuals propietaris conserven un petit arxiu amb documentació històrica referida al mas. La casa posseïa una talla barroca de la Verge del Roser, que té una història particular, ja que va ser regalada pel senyor rector i la Junta d'obra a l'any 1884 a la família, com agraïment per la donació dels materials d'obra per fer-se l'ampliació de l'església de Sant Pere, sortits del forn familiar. En començar la revolta de l'any 1936, les autoritats locals ordenaren que tothom lliurés els objectes religiosos, i la família Brustenga de Can Mir es desprengué de la imatge que, col·locada dins un sac, fou llençada a la pila del carrer Terrassa, davant de la presó. Algunes escultures, quadres i creus van ser salvades de la destrucció i traslladades a la masia de Ca n'Oriol, on hi havia el dipòsit del Museu de Rubí. En acabar-se la contesa, l'any 1939, i restablir-se el culte a l'església parroquial, la falta d'imatges va fer que es col·loqués aquesta verge a l'altar del Roser. Passat alguns temps, i havent-ne adquirit una altra, és restituïda novament a la família (RUFÉ, 1984a; 1997a). No s'ha tingut accés a l'interior de la casa.

Història

Hi ha referències escrites des de l'any 1286: Llibre dels Batlles 244: "Arnau Mir demana al batlle de Rubí que el ramat pugui pasturar en terres del seu sogre". En el Cartulari de Can Xercavins es troba un debitori de Bernat Mir i son fill, Feliu, que reconeixen haver rebut vint lliures de Grau Xercavins, l'any 1365. Antoni Mir i son fill fan un tracte amb Colomer Xercavins el 1494. En 1560 es troba en la documentació un canvi de nom en la masia. Pere Carbonell, de la parròquia de Sant Pere de Terrassa i del Mas Carbonell abona uns censos i delmes d'aquest mas. Durant el segle XVI, Can Mir s'anomenà Mir de Munt per distingir-lo del mas de la Serra (Casanoves). Possiblement es tractava d'un gendre i d'aquí venia el canvi, però no prosperà. A mitjan segle XVII entra a formar part de la família, per casament amb Magdalena Mir, pubilla de la casa, Joan Brustenga, de Santa Eulàlia de Ronçana, una pairalia molt important de la Vall de Tenes, prop de Granollers. Actualment encara es coneix com a can Brustenga. La història d'aquesta casa de pagès de Santa Eulàlia ens parla del cognom Brustenga al qual s'atribuí un origen hongarès. Per tradició familiar oral, un Jaume Brustenga fou el primer cap, probablement vingut aquí amb el seguiment de la princesa Violant d'Hongria, promesa, i que fou la segona esposa de Jaume el Conqueridor. L'esmentat Jaume Brustenga es va casar amb una dona catalana, i una branca de la seva descendència passà a Rubí, a la masia de Can Mir. Els seus descendents encara porten el nom de Brustenga. El 1709, els propietaris de Can Mir i Can Matarí de Baix fan uns tractes per construir o adobar una resclosa en el torrent per regar les terres. Diferents membres d'aquesta casa ocuparen l'alcaldia de Rubí els segles XVI, XVII i XVIII (RUFÉ, 1984a; 1997a). A partir de l'any 1970, la finca es parcel·là, es va construir una piscina, i la masia es convertí en restaurant (RUFÉ, 1984a; 1997a).

Bibliografia

BONET I GARÍ, Lluís (1983) Les Masies del Maresme. Barcelona, Montblanc-Martín C.E.C. PLA ESPECIAL (s.d.). Pla Especial i Catàleg del Patrimoni Arquitectònic de Rubí. Document mecanografiat.

RUFÉ I MAJÓ, Miquel (1984)a Les masies de Rubí i la seva gent. Patronat del Museu-Biblioteca de Rubí.
RUFÉ I MAJÓ, Miquel (1997a) Les masies de Rubí i la seva gent. Rubí, Rubricata. El setmanari de Rubí.
Caixa de Terrassa.

